

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

SONJA PUCER: BOŽIČNO DARILO

Podatki o knjigi

- Naslov: Božično darilo
- Avtorica: Sonja Pucer
- Ilustratorica: Barbara Kobljar
- Spremn beseda: dr. Janez Bogataj
- Urednica: dr. Tanja Ozvatič
- Velikost: 140 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 64
- Število ilustracij: 12+
- ISBN: 978-961-278-416-4
- Cena: 12,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2018

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Še angelci bi jo jeli, če bi ritko imeli

Feliks že veselo pričakuje božični večer, ko naj bi se družina zbrala ob pogrnjeni mizi in skupaj praznovala. A letos mama ne bo imela časa za peko potice, sestra ne za piškote in oče ne bo utegnil prinesiti božičnega drevesa. Na srečo ima vedno dovolj časa babica Nika, ki jo Feliks vsak dan obiskuje v domu za starejše. S skrivnim načrtom babica in vnuk zakuhata pravo detektivsko izginotje, prenašanje bogatih izkušenj s starejše generacije na mlajšo pa ponovno poveže vso družino ...

»Ko se je iz pečice po stanovanju in vsem tretjem nadstropju že širil omamen vonj po potici, pa se je v domu starejših občanov razširila panika. Babica Nika je izginila.«

Uveljavljena pisateljica Sonja Pucer mlade bralce s poznavalskim slogom in večjim jezikom neposredno nagovori v večplastni in s humorjem začinjeni zgodbi, ki se mojstrsko sestavi v doživljanju predbožičnega vzdušja v Feliksovi družini. V središču dogajanja je praznična potica, za katero letos kaže, da je ne bo - prezaposlenost družinskih članov grozi z okrnjenim praznovanjem, po katerem hrepeni Feliks, ki iz babičinega pripovedovanja spoznava, kako drugačni časi so bili nekoč. Skozi Feliksovo doživljanje družinskih odnosov in spletanje tesnih vezi z babico pa se pisateljica mojstrsko dotakne še številnih drugih motivov in problemov: bivanje v domu za starejše, sprejemanja demence pri starih ljudeh, večplastnost odnosov med družinskimi člani, zahtevni odnosi na delovnem mestu, odnos do branja in samostojnega utemeljevanja lastnih stališč, pomen belega kruha ... V imenitnih besednih igrah in izbiri imen pa se razkrivajo tudi značaji glavnih oseb (Feliks – Srečko, Ira – boginja jeze, Nika – boginja zmage).

Eno glavnih sporočil zgodbe je tudi prenos znanj med mladimi in tistimi, ki so že stopili v jesen svojih življenj: glavni junak Feliks babico nauči uporabljati tablico, ona pa njega speči potico. Praznična potica pa nas ne poveže le ob praznični mizi, ampak nas tudi opominja, da praznično obilje delimo z drugimi – kot v spremni besedi zapiše prof. dr. Janez Bogataj: »Kakovost ni v količinah zaužitih prazničnih jedi, ampak v vsebinah odnosov, ki nam jih le-te omogočajo.«

O avtoricah

Pisateljica **Sonja Pucer** je rojena v Dutovljah, po gimnaziji v Postojni je na Pedagoški akademiji v Ljubljani študirala slovenščino in nemščino, oboje je na Osnovni šoli dr. Franceta Prešerna v Ribnici poučevala do upokojitve pred petimi leti. Potuje med Krasom in deželo suhe robe, »od doma domov, kakor koli pogledam.«

Božično darilo je druga knjiga, ki jo je pisateljica izdala pri Celjski Mohorjevi, prva je bila leta 2011 slikanica *Primabalerina*. Druga njena knjižna dela so izšla pri Založbi Viharnik: *Kako je Čapljič izumil suho robo* (2008), *Kraški trojčki* (2009), *Teši, teši in kozolec si postavi* (2011), *Čbelica in potepuh* (2012), *Čipke* (2014), *Benjamin* (2015) in *Bajker Jure* (2016). Vse njene knjige je ilustrirala Barbara Kobljar.

Ilustratorica **Barbara Kobljar** je po izobrazbi gradbeni tehnik, a jo je že v otroštvu prevzelo veselje do risanja. Dela na področju oblikovanja vizualnih komunikacij, ilustrira slikanice in knjige za odrasle. Ukvarja se tudi z interpretacijo kulturne dediščine s področja lončarstva, s posebnim poudarkom na nesnovni dediščini znanj; je demonstratorica in podajalka znanj ročne obdelave glin in osnovnih znanj na vretenu. Ilustrirala je vse slikanice Sonje Pucer in še številne druge.

Odlomki iz knjige

Zdaj tudi po kruhu Feliks ve, da se »nekdaj« zelo razlikuje od »danes«. Babica je bila nekdanja mlada, danes je stara. Nekdaj je ona zdravila druge, danes drugi zdravijo njo. Nekdaj je stanovala na svojem domu, danes stanuje v domu za starejše. Nekdaj je ona skrbela za sina in oba vnuka, danes oni pazijo nanjo. (Str. 14)

Babica tudi zelo dobro ve, da ni učenja brez ponavljanja. Zato mu o vsem, o nožičkih in kamenčkih in brigadi in še o čem, velikokrat ponavlja. Da si bo bolj zapomnil, najbrž.

»Ti si mi res en Srečko,« mu reče.

Ljubše mu je, če ga kliče Feliks. Vendar ji nič ne zameri. Konec koncev – stara je!

Pa spet ne tako stara, da ne bi bila dovetna za najnovejše računalniške igrice. Igrata jih skupaj na tablici, ki so ji jo kupili za rojstni dan. To je bila Feliksova ideja, zato je tudi prevzel odgovornost, da babico nauči, kako se jo koristno uporablja.

V beležko, v kateri je napisano njeno ime, njen trenutni naslov, ime in naslov njenega sina in njihov domači naslov s telefonsko številko, ji je z druge strani natančno in jasno zapisal navodila za rabo tabličnega računalnika. V glavnem so navodila za igrice, take, ki ji omogočajo malo možganske telovadbe. Feliksu se dozdeva, da je za njegovo babico že malo pozno tako urjenje spomina. Zato pa je toliko bolj prepričan, da to pomaga njemu. Tudi on rad pozabi na mamina in očijeva naročila. Zdi se mu, da je po tem zelo podoben svoji babici. Samo da njega potem kregajo, če česa ne naredi. Za babico pa rečejo, da je stara in da jo morajo pač tako sprejeti.

(Str. 15–16)